

Arnhem, 11 februari 2024

Lieve Pieter,

Op mijn bureau bloeit een roze hyacint,
door mijn vrouw neergezet,
om kleur en zuurstof in mijn werkkamer te brengen.

Op de formatietafel zag ik ook steeds verse bloemen staan,
maar veel licht en adem heeft het jullie niet gebracht.

Al weet ik dat niet zeker natuurlijk, ik was er niet bij.

Wat ik wel weet is dat je soms gevangen kan raken in verwachtingen,
terwijl je zelf een beetje kwijt raakt welke richting je op wil –

of misschien wil je helemaal geen richting op,
wil je alleen een beetje verdwalen,
het onverwachte opzoeken,

maar pogingen om te verdwalen
zijn in deze gps-gestuurde tijd vaak gedoemd om te mislukken
en het onverwachte wordt te vaak gewantrouwd.

In mijn wijk zijn kleine bordjes verschenen
bevestigd aan straatlantaarns en verkeersborden,
met daarop een blauwe pijl en de mededeling: 'volgende keuzepunt'.

Ook hier op straat is het richtingloze wandelen voorbij,
overal wordt een keuze van je verwacht.

Zo vind ik mezelf terug aan de oever van zebrapaden,
langs gekromde trottoirbanden, in boomspiegels,
aan de rand van fietsrotondes en soms midden op een geitenpaadje,
waar keuzepunten me tot daadkrachtig handelen proberen te dwingen.

Terwijl ik niet daadkrachtig wil handelen
ik wil dobberen en twijfelen.

Liever dan de blauwe pijlen volgen
keer ik in mijn voetstappen terug,
soms moet je wel, om te ontsnappen aan verwachtingen.

Mijn kinderen roepen soms verhit naar elkaar:
"ik wil nooit meer met je spelen!"

Maar eigenlijk willen ze schreeuwen: 'hou me vast!'

Ik weet natuurlijk niet of dat bij jullie aan de hand is,
ik was er niet bij.

Wel weet ik dat veel mensen vastgehouden willen worden
en er maar weinig klaar staan met hun armen open.